

Rakovszky Zsuzsa

NARKOMÁN

Na és helyette? Mondd, mi van helyette?
Ami másnak? Ahogy elnézem őket
utcán, buszon – gyanakvóak, gyűrötték –,
hát mit mondjak, nem úgy fest köztük egy se,

mint akit mindjárt szétvet az öröm, mert
nem szokott rá, vagy a boldog tudattól,
hogy hétből öt napon hajnali hattól
sajtot mérhet, írógépet püfölhet,

ágytálat hordhat... Persze, az eredmény:
megtérni este meghitt otthonomba
– másfél szoba panel – a balkonomra
muskátlit ültetnék, egyengethetném

a szőnyeg rojtjait... ott learatni
munkám gyümölcseit, na igen, az már
valami... Jó, van még más is: tavasz, nyár...
Meg csicseregnek a kismadarak – mi?

Meg szerelem. Az van még csak nagyon.
Pont én ne tudnám? Akkor kezdtem el.
Bámulod a plafont, nem érdekel
semmi, csak az a rohadt telefon,

hogy az szólalna meg... Hét óra, fél nyolc –
a nap az istennek nem érne véget.
Amire nézel, mint a sósav, éget...
Aztán egyszer csak azt mondtam: elég volt.

Hát így. De jó, mondjuk, viszontszeret,
vagy pláne elvesz, és? Pár hónap, aztán
már csak minden szentévben nyúlna hozzám,
nem nő volnék – valami átmenet

a Szűzanya meg egy öreg hokedli
közt. Én ne tudnám? Otthon is csak ez ment.
Na és ha ezt sínylem most? Én fizessek
ezért is? Én akartam megszületni?

Talán magamtól csatlakoztam ehhez
a játékhoz? Mégis, mikor fogadtam
el én ilyen szabályt: kínlódni hatvan,
hetven évig, és közben jó, ha egy perc

öröm nagy néha? Én – mindegy, ha csaltam,
hát csaltam, ha más módja nincs: de most
ha akarom, százból százszor pirost
vet a rulett itt a köztiagyamban...

És mit vesztek vele? A szép öregség?
Mikor a vízbe aprókat kavarva,
mint egy üvegvezát, magasra tartva
turbános teknőc-fejem, hogy a festék

le ne ázzon, a napi ötven hosszom
rónám szorgalmasan faltól falig,
a nyolcvan fölött hetvennek még alig
néznék ki? Aztán – töppedt öregasszony –

protézis a pohárban, csillogó cső
etetget, a vénám körül merő kék-
zöld folt a bőr, mintha láng nélkül égnék,
zsugorodom – s sehol az ápolónő...

Baj, persze, semmi – majd élnek tovább a
génjeim vagy a tetteim – tudod, kit
vigasztal ez? És élnek, jó, de meddig?
A kozmosz, olvastam, zuhog magába,

vagy tágul, nem mindegy? Ezt elviselni
tisztá tudattal? Azt, hogy nemhogy én, de
a Föld se lesz, meg ég se, hang se, fény se:
semmi, csak híg semmi, vagy sűrű semmi...

Idő se lesz. Idő különben sincsen.
Tudom, láttam: *akkor*. Ahogy a nap
elérte, a kehes konyhai csap
fénylett, mint egy madárfejű kisisten,

a csórén kitüremplő, kicsi körtét,
a csöppet lassan érlelte a súlya,
a gyöngye vízsár nyúlott vékonyulva,
de mielőtt elpattant – egy öröklét

múlt el, amíg néztem, és úgy éreztem,
hogy a világ megoldása bekattan:
hogy Isten: az öröm. Cseppben és csapban
ő csillog, és semmit nem tudsz, ha ezt nem.